

РЕШЕНИЕ

№ 5666

гр. София, 20.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 24.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **1997** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на М. С. Н., гражданин на Руската Федерация, ЛНЧ [ЕГН] срещу Решение № 2132/01.02.2024 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ-МС), с което на жалбоподателя е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. В жалбата са въведени оплаквания, че оспореното решение е неправилно, необосновано и незаконосъобразно, поради допуснати при постановяването му съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалния закон. Счита, че решаващият орган не се е съобразил с разпоредбата на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ. Моли съда оспореното решение да бъде отменено.

В открито съдебно заседание, жалбоподателят лично и чрез пълномощника си адв. В. П. поддържа оспорването на административния акт. Не претендира разноски.

Ответникът - председателят на ДАБ при МС, в открито съдебно заседание се представлява от гл. юриск. Е. Х., който оспорва подадената жалба и моли да бъде потвърдено решението на председателя на ДАБ при МС. Не претендира разноски.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало с молба на М. С. Н., гражданин на

Руската Федерация до ДАБ при МС за предоставяне на международна закрила, с вх. № РД-09-3316 от 12.09.2022 г. (л. 45). На същият ден е съставен регистрационен лист (л. 42), в който е отразено, че кандидатът за статут е гражданин на Руската Федерация, [дата на раждане] в [населено място], православен християнин, с висше образование, неженен. Личните му данни са установени въз основа на предоставен паспорт (л. 17). Съставена е Евродак дактилоскопна карта (л. 29). М. С. Н. е запознат с указанията относно реда за подаване на молба за международна закрила, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България (л. 30), както и с допълненията към тях (л. 31).

П. е още Декларация за обработване на лични данни на чужденци, търсеци международна закрила (л. 37), както и декларация (л. 33), с която е дал съгласието си Държавна агенция за бежанците при МС, Република България да събира информация за него включително органи в страни, различни от страната по произход и др.

Изпратена е покана с рег. № УП21756/12.09.2022 г. (л. 39) до М. С. Н. за провеждане на интервю по молба за международна закрила по реда на Закона за убежището на бежанците на 16.09.2022 г. от 09:00 часа. Жалбоподателят е уведомен срещу подпис.

На проведеното интервю на 06.12.2022 г. (л. 22-26) с участието на преводач от/на руски език, гражданинът на Руската федерация заявява, че до 2022 г. не е имал нито контакти нито проблеми с властите, но след началото на „специалната военна операция“ не можел свободно да изрази мнението си за нея, а това било много отрицателно. Според него изразяването на мнение по този въпрос в Руската федерация се смята за нарушение преследвано от закона. Като причина за напускането на държавата си на произход обосновава, че след като изразявал открито позицията си в домът му са дошли 6-7 човека с маски и автомати и са направил обиск, но не са намерили нищо конкретно. Твърди, че има информация, че някои хора, които имали активен живот в социалните мрежи или са имали блогове, в които за изразявали мнението си – което се различавало от генералната линия също са идвали да им правят обиск. Счита, че в България и ЕС има понятие като „права на човека“ и че тук хората не се преследват за казани от тях думи и за техните убеждения и поради тази причина е решил на дойде. Заявил е, че върху него не е оказвано физическо насилие, но изпитва страх след този обиск. Това събитие и обстоятелства са станали факторът заради който е напуснал държавата си на произход.

В писмо рег. № УП21756/15.11.2022 г. от ДАНС (л. 27) е дадено писмено становище без възражение за предоставяне на закрила по подадената молба от М. С. Н..

По делото е представена справка относно риска от преследване на лица от мъжки пол поради обявената в Русия мобилизация (л. 65-74). Предоставен е и военен билет АК № 1395204 на М. С. Н. (л. 76-83).

По делото е представена обобщена справка вх. № ЦУ-933 от 22.03.2024 г. (л. 85 – 109) от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ относно Руската Федерация – общо положение в страната; актуална икономическа и политическа обстановка в Русия; характер и особености на военната служба в Русия; Подлежат ли на наказания лицата, които отказват военна служба и ако да- какви са въпросните наказания и в каква степен същите биват изпълнявани на практика?; Каква руска армия участва във военните действия в У.- професионални войници/или наборници?; Обявено ли е военно положение и/или обща мобилизация на територията на Руската федерация?; отношение на руските официални власти към критиците и опонентите на режима в К.; отношение на руските официални власти към лица, изразяващи опозиционни възгледи

и идеи в социалните мрежи. Подлежат ли на наказание тези лица и ако да – какви са въпросните наказания и в каква степен същите са изпълнявани на практика?.

С оспореното Решение № 2132/01.02.2024 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ-МС) на М. С. Н., на основание чл. 76, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 във връзка с чл. 9 от ЗУБ е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. В мотивите си административният орган е приел, че от доказателствата по преписката не може да се направи извод за наличието на основателни опасения за преследване по някое от визираните в ЗУБ основания по чл. 8, ал. 1. Прието е, че заявления страх да не бъде мобилизиран, не обосновава мотив за предоставяне на статут на бежанец. Органът е достигнал до извод за липса на предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, като е посочено, че въз основа на събраните по делото доказателства е установено, че молителят не е бил принуден да напусне родината си, поради реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

Решението е връчено на жалбоподателят лично, с участието на преводач на 08.02.2024 г., а жалбата е подадена до Административен съд София - град, чрез председателя на ДАБ при МС на 19.02.2024 г.

При така установените факти, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана в срока по чл. 84, ал. 3 ЗУБ.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган – председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет на осн. чл. 48, т. 1 от ЗУБ. Решението е поставено в установената от закона писмена форма и е мотивирано.

От приетите и неоспорени по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила и неизясняване на относимите към бежанската история факти и обстоятелства. В рамките на административното производство е проведено интервю с молителя, с участието на преводач, на разбираем за него език. Взети са необходимите мерки то да се проведе при условия, които дават възможност на кандидата да изложи по последователен начин, максимално изчерпателно всички свои основания за търсената закрила. За това свидетелства съдържанието на протокола за поведено интервю, в хода на които оспорващият е могъл да представи всички елементи, обосноваващи молбата му. Следователно и по своята структура като последователни фази, и като отделни извършени в хода ѝ действия, тази процедура за предоставяне на международна закрила е надлежно проведена. Не са допуснати нарушения по чл. 35 и чл. 36 АПК – събрани са наличните по случая доказателства, изяснени са всички заявени от кандидата обстоятелства, взета е предвид актуалната обстановка в

държавата на произхода.

Оспореното решение е издадено и при липса на допуснати нарушения на материалния закон.

М. С. Н. е чужденец по § 1, т.1 от ДР на ЗУБ - не е български гражданин, не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария.

На М. С. Н. е разяснена и осигурена възможност да кандидатства за международна закрила, видно от подадената негова молба до председателя на ДАБ с искане по чл. 59, ал. 2 ЗУБ към властите на Република България да му се предостави международна закрила.

Производството за М. С. Н. се явява образувано с регистрирането на негова молба. Оспореното решение е издадено в производство по общия ред по глава шеста, раздел III ЗУБ, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и 4 ЗУБ на М. С. Н. е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Решение № 2132/01.02.2024 г. е издадено в писмена форма – чл. 9, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС; мотивирано е с фактическите и правни основания за отхвърляне на молбата – чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 4 АПК вр. чл. 9, ал. 2, изр.1 от Директива 2013/32/ЕС. Съгласно чл. 75, ал. 2, изр. 1 ЗУБ са обсъдени, както личното положение на кандидата за международна закрила, така и ситуацията в държавата му по произход по § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ.

По силата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправното основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразен и обоснован е изводът на административния орган, че заявените от жалбоподателя обстоятелства не могат да бъдат свързани с нито една от причините за преследване посочените в закона. М. С. Н. не отговаря на законовите условия за признаване на статут на бежанец поради следното:

В качеството му на руски гражданин, който пребивава на територията на Република България, е чужденец – гражданин на трета държава, намиращ се извън държавата си по произход, чийто гражданин е съгласно чл. 2, б. “д” от Директива 2011/95/ЕС и член 1, раздел А (1) от Женевската конвенция от 1951 г., изменена с Нюйоркския протокол от 1967 г. Декларираните от М. С. Н. при регистрацията по чл. 61, ал. 2 ЗУБ, и при интервюто факти по чл. 4, ал. 1 от Директива 2011/95/ЕС в подкрепа на молбата му за закрила нито пряко, нито косвено са свързани с държавата на произход - чл. 4, ал. 3, б. “а” от Директива 2011/95/ЕС или с осъществено или осъществимо спрямо него преследване- чл. 4, ал. 3, б. “б” от Директива 2011/95/ЕС. Заявленията на М. С. Н. пред ДАБ - МС във връзка индивидуалното му положение и лични обстоятелства нито поотделно, нито заедно сочат, че е напуснал Руската федерация, защото е бил преследван, в т. ч. поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения - чл. 4, ал. 3, б. “в” от Директива 2011/95/ЕС. Наличето и основателността на опасенията трябва да бъдат преценени въз

основа на информацията, предоставена от чужденеца в хода на образуваното административно производство, като се вземат предвид всички доказателства, в случай че той разполага с такива и като се отчете какво е естеството на преследването и неговият интензитет, дали последното води до нарушаване на основни права на човека.

Анализът на фактите, изложени от жалбоподателят в хода на проведеното с него интервю, както и на събраните доказателства в хода на административното и настоящото производство сочи на извода, че по отношение на него не е било осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 и ал. 5 ЗУБ, което да се основава на някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 ЗУБ. В обясненията дадени пред съда, както и в хода на административното производство няма обосновано твърдение за проявено спрямо него действие или съвкупност от действия на преследване по смисъла на закона от страна на официалните власти в Руската Федерация. В тази връзка, от материалите по преписката не може да се направи извод за осъществено спрямо чужденеца преследване по на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, изразило се в действия измежду посочените в ал. 5 на същата норма, поради което не са налице субективния и обективния елемент на предвиденото в цитираната разпоредба понятие "основателни опасения от преследване".

Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Според ал. 5 на чл. 8 от ЗУБ, действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по

чл. 12, ал. 1, т. 1 – 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца.

В случая не се установява на оспорвания да са били нарушени основни човешки права до такава степен тежки по своето естество или повторяемост за да се приеме, че е налице преследване по смисъла на относимите правни норми. По делото не се установи наличие на опасения от преследване, основаващи се на събития, настъпили, след като чужденецът е напуснал държавата си по произход, или на дейност, извършена от него след отпътуването му, както и че тази дейност представлява израз или продължение на убежденията изразявани в Руската Федерация, по смисъла на чл. 8, ал. 6 от ЗУБ. М. С. Н. е напуснал доброволно Руската Федерация, като не се установява наличието на препятствие за завръщането му. Същия не е бил задържан, не е призоваван, не е водено срещу него криминално разследване, поради политическите му виждания или убеждения. Видно от представените по делото справки относно Руската федерация и в частност относно правилата за мобилизация, както и останалите събрани доказателства следва да се направи извод, че по отношение на жалбоподателя не съществува основателни опасения от преследване по критериите на чл. 8, ал. 1 ЗУБ и в частност – на чл. 8, ал. 5, т. 5 ЗУБ. Не се установява,

нито се излагат твърдения жалбоподателят да е преследван или да има опасност от преследване поради неговата раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Не може да се направи извод по отношение на него да са налице действия по чл. 8, ал. 5, т. 5 ЗУБ – действия на наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 – 3.

В тази връзка по делото се установи, че в Руската Федерация е обявена частична мобилизация на 21 септември 2022 г., както и свързани с това законодателни мерки, свързани със завишена отговорност за престъпления против военната служба.

Действително, видно от представените справки, вкл. и последната – от 22.03.2024 г., се установява, че руските граждани подлежат на наборна военна служба, два пъти годишно, за лица от 18 до 27 г., но има възможност и за алтернативна служба при определени условия. Установява се, че на 28 май 2022 г. със закон е премахната горната възрастова граница за служба в руската армия. Същевременно обаче се установява, че на наборните войници от руската армия е забранено да служат в чужбина, вкл. в У.. В У. по закон се сражават единствено професионални военни, както и такива на договорен принцип. Нещо повече – професионалните военнослужещи, които откажат да служат в У., могат да бъдат уволнени или преместени ако поискат, но не подлежат на наказателно преследване.

При съвкупната преценка с обсъдените по-горе доказателства, не може да се направи извод, че е съществувала реална опасност жалбоподателят да бъде мобилизиран, а още по-малко – да бъде изпратен за участие във военни действия в У.. Аргумент в тази насока е това, че жалбоподателят е напуснал Руската Федерация легално. Това, че се е страхувал да не бъде изпратен на фронта, не може да се направи извод, че са налице обективни обстоятелства, които да обосноват основателен страх.

Водим от изложеното, съдът намира, че не може да се направи извод, че у жалбоподателя е имало или би могло да възникне основателен страх по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ, както и чл. 8, ал. 5, т. 3 ЗУБ. Не може да се приеме, че са налице такива военни действия, дори и при наличие на такива в съседна У., при които да е налице реална опасност жалбоподателят да понесе наказателно преследване или друго наказание в случай на отказ да се яви на военна служба във връзка с тези военни действия. А още по-малко може да се направи извод такъв предполагаем отказ да предполага извършване на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1-3 ЗУБ.

С оглед на изложеното съдът счита, при съвкупната преценка на събраните доказателства, че така изложените твърдения и събраните доказателства не биха могли да обосноват извод за наличие на основателни опасения от преследване именно по отношение на жалбоподателя.

Видно от приложената по делото справка с вх. № ЦУ - 933/22.03.2024 г., изготвена от директора на дирекция "Международна дейност" в ДАБ е видно, че в Русия не е въведено военно положение, не са затваряни границите, след началото на военните действия в У., и руските власти не са препяствали напускането на РФ от мъже, годни за военна служба. В справката се сочи, че в Русия няма скрита мобилизация и принудително призоваване, а в бойни действия участват професионални и договорни войници, членове на частни охранителни и военни компании и мъже, вербувани от Донецка и Л. народни републики, като се засилват усилията за привличане на

професионални войници. В справката е посочено също, че частичната мобилизация е приключила към 28 октомври 2022 г., според изявление на руския министър на отбраната, като възможност за втора вълна на мобилизация не се обсъжда.

В тази връзка хипотетичните твърдения на жалбоподателят, че може да бъде мобилизиран не са достатъчни, за да се направи извод, че трябва да му бъде предоставен статут на бежанец, в т. ч. и международна закрила, тъй като тази хипотетичната вероятност да бъде мобилизиран, не обосновава автоматично наличието на реална заплаха от преследване. Горният анализ сочи, че М. С. Н. не изпитва основателни опасения от действия на преследване по чл. 8, ал. 3 – 5 ЗУБ. Обосновано и правилно ответният национален административен орган е счел, че декларираната от М. С. Н. причина да напусне Русия е личен и е извън обхвата по ЗУБ, касаещ разпоредбата на чл. 8.

На следващо място, предпоставките за хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 33 ЗУБ са идентични с условията за субсидиарна закрила по чл. 2, б. „е“ вр. чл. 15, б. „а“, „б“ и „в“ от Директива 2011/95/ЕС. Такава международна закрила може да се предостави на чужденец, за който има сериозни основания да се смята, че ако бъде изпратен обратно в държавата му на произход, или при лице без гражданство – в държавата на предишното обичайно местопребиваване, то той би бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като: 1) смъртно наказание или екзекуция; 2) изтезание, нечовешко или унижително отношение, или наказание; или 3) тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт, и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрила от тази държава. Понятието „реална опасност“ (‘real risk’) не е дефинирано, нито има трайно възприето негово тълкуване в юриспруденцията на СЕО и/или СЕС. Смята се, че то определя стандарта на доказване при субсидиарната закрила, като по правило изключва рисковете, свързани единствено с общата ситуация в държавата, тези, чието настъпване е само възможно или е така далечно, че е нереално. С понятието „тежки посегателства“ (‘serious harm’) се означава естеството и интензивността на засягане на правата на човека, като трябва то да е с достатъчна сериозност (суровост). Извън изброените по-горе три вида посегателства, субсидиарна закрила не може да се признае за никакъв друг вид вреда, дискриминация и/или нарушение на човешки права. В решението си административният орган е приел, че за жалбоподателят не се доказва специфичен риск по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ.

Административният съд намира за правилна и обоснована преценката на АО за неоснователност на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основанията в ЗУБ. В разглеждания случай търсещият закрила въобще не е навел като причина за напускането на страната си по произход наличието на опасност да бъде осъден на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложен на изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Безспорно в проведеното интервю жалбоподателят не е направил изявления в подобен смисъл, а наред с това и изрично е заявил, че не е бил осъждан, върху него не упражнявано физическо насилие, след твърдения за направен обиск в дома му не е имал проблеми с официалните власти. Изтъкнатите доводи, че не е имал проблеми в Русия, освен твърдения обиск в дома му, за който не представя доказателства, както и това, че не желае да бъде мобилизиран, не попадат в предметния обхват на ЗУБ.

Третата причина за предоставяне на хуманитарен статут - тази по чл. 9, ал. 1, т. 3 от

ЗУБ - тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, първостепенния съд също не приема за налична по отношение на оспорващия. Нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15, б. "в" от Директива 2011/95/ЕО на Съвета от 13.12.2011г. Със свое Решение от 17.02.2009 г. по дело № С- 465/07/Meki Elgafaji and Noor Elgafaji vs Straatssecretaris van Justitie/, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета (отм.); Съдът на Общността (голям състав) е постановил, че въпросната норма следва да се тълкува в смисъл, че: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Действително понастоящем с Директива 2011/95/ЕС на европейския парламент и на съвета, Директива 2004/83/ЕО е отменена, но текста на чл. 15 от последната е преповторен в текста на чл. 15 от Директива 2011/95/ЕС, поради което и тълкуването дадено с Решение от 17.02.2009 г. по дело № С-465/2007 г. на Съда на Европейския съюз е запазило своето значение. Административният орган на основание чл. 21, т. 6 от Устройствения правилник на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, което включва обща географска, политическа, икономическа и културна информация, както и информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. В конкретния случай, за да отхвърли молбата за закрила, решаващият орган се е позовал на фактите, изложени в справка с вх. № ЦУ -1831/29.11.2023 г. на Дирекция "Международна дейност" при ДАБ /относно актуалната ситуация в Руската федерация. Цитираната справка е изготвена от компетентен орган и в кръга на правомощията му, поради което представлява официален писмен свидетелстващ документ, удостоверяващ, че лицето, което го е издало, при извършената от него проверка е установило именно фактите, удостоверени в него. Наред с това, по делото не са налице никакви други доказателства, които да опровергават по съдържание информацията, цитирана в изготвената справка. Следва да се има предвид, че решаващият орган няма задължение да изследва всички възможни източници на информация, съдържащи данни за страната на произход на търсещо закрила лице.

На следващо място, разрешената, дадени в тълкувателно решение от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности (СЕО) по тълкуването на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83 ЕО (понастоящем чл. 15б "в" от Директива 2011/95/ЕС), се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според това решение, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно

насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване там е изложен на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи.

При подробен анализ на справка с вх. № ЦУ-933 от 22.03.2024 г. (л. 85) от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС представена по делото, от която се установява, че Руската Федерация разполага с централизирана, авторитарна политическа система, доминирана от президента-пост, понастоящем заеман от В. П.. Двукамарното Федерално събрание се състои от пряко избираема долна камара и назначаема горна камара, като и двете не разполагат с независимост от изпълнителната власт. АО е достигнал до заключение, че не е налице информация която да сочи за влошаване на обстановката в там, достигаща границите на безогледното насилие, породено от въоръжен конфликт или неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на въоръжените групировки. Липсата на прозрачност при провеждане на избори в Русия върховенство на закона и също така взимайки се предвид събраните по преписката доказателства, може да се направи единственият възможен извод, а именно, че цялостната оценка на ситуацията в страната въз основа на общоприетите критерии и дефиниции не позволява тя да бъде определена като достигаща границите на въоръжен конфликт, както е отбелязано и по-горе такъв в РФ не съществува. С Решение от 30.01.2014 г. на СЕС, по дело С-285/12 е дадено тълкуване на член 15, б. "в" от Директива 2004/83, вр. член 2, б. "д" от същата, предполагащо по-свободно приложение и позоваване на понятието "въоръжен конфликт". Ответникът е изложил мотиви в горния смисъл и така е изпълнил задължението си да обсъди всички релевантни за конкретния случай обективни данни, както и твърденията на търсещия закрила. В настоящия случай не е установено, по отношение на жалбоподателя да е съществувала реална опасност, която да е била повод за напускането на Руската федерация. Следователно не следва да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си на произход, чужденецът би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От събраните по делото писмени доказателства, включително от заявеното от кандидата за закрила в проведеното интервю може да се направи извода, че същия няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение, не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. По делото не се установява да са налице и останалите основания, визирани в чл. 9, ал. 6 и ал. 8 от ЗУБ. Водим от изложеното, Съдът счита, че при вземане на своето решение административният орган правилно е приложил закона и не е допуснал съществено нарушение на административнопроизводствените правила, което да представлява основание за отмяна на обжалвания акт.

В хода на производството не са допуснати и съществени нарушения на процесуалните правила по чл. 35 и 36 от АПК. Административният орган е изпълнил задълженията си и е проверил доколко субективните опасения на жалбоподателя от преследване или реална опасност от тежко посегателство са обективни. Обсъдена е обстановката в Руската федерация, данните от справката на ДАБ съвпадат с отразеното в решението на Председателят на ДАБ, изводите на последния, че по отношение на жалбоподателя не са налице причини от хуманитарен характер или други основания, предвидени в

действащото законодателство, които могат да обосноват предоставянето на хуманитарен статут по реда на чл. 9 от ЗУБ, са правилни и законосъобразни.

Съдът приема, че с оглед установената бежанска история на жалбоподателят материалният закон в случая е спазен – отхвърлянето на молбата на М. С. Н. за предоставяне на международна закрила, не противоречи на чл. 8, ал. 1 и 9, чл. 9, ал. 1, 6 и 8, чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 12 и т. 14 ЗУБ.

Въз основа на анализа на данните по делото съдът по фактите приема, че оспорващият не заявява причини, относими към разпоредбата на чл. 8 ЗУБ като основание за молбата си за международна закрила. М. С. Н. не отговаря и на условията за субсидиарна международна закрила по чл. 9, т. 1, 2 и 3 ЗУБ, поради което отказът по чл. 72, ал. 1, т. 4 ЗУБ да му се признае хуманитарен статут е законосъобразен. Не са налице предпоставките за такъв статут и по чл. 9, ал. 6 и ал. 8 ЗУБ, доколкото жалбоподателят не декларира членове на семейството му да имат предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут, нито обоснова молбата си към властите на Република България с каквито и да е причини от хуманитарно естество. Без действителна нужда от субсидиарна закрила на което и да е от основанията за прилагане на този допълнителен режим на международна закрила, непредоставянето ѝ на този кандидат не противоречи на материалноправните разпоредби, които я регламентират.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

С оглед липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от нормата на чл. 81 ГПК във вр. с чл. 144 АПК, този въпрос съдът не обсъжда.

Така мотивиран на основание чл. 172, ал. 2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. С. Н., гражданин на Руската Федерация, ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № 2132/01.02.2024 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: